

Bohoslužby v Hrabové 24.června 2018

Lk 1,57-66

Milé sestry, milí bratři, každé narození je svým způsobem zázrak. V jednom judském městě si to ale lidé uvědomili o to víc, že matka byla považována za neplodnou a již pokročilého věku. Proto se přicházejí radovat spolu s ní. Nejde jen o vítání nového života, ale také o radost z projevu Boží přízně. V narozeném dítěti mají před sebou jasné znamení, že Hospodin jedná, neopustil svůj lid, ale tímto zázrakem připomenul svou blízkost. Asi ne nadarmo připomíná narození tohoto dítěte příběh Abrahama a Sary. I jim se narodil chlapec, který byl potvrzením, že Boží zaslíbení, které Abraham dostal, platí. A platnost tohoto zaslíbení si vlastně mohou připomenout i nyní všichni ti, kteří přicházejí radovat se z prokázaného Božího milosrdenství.

Možná by to byl jen jeden ze zázraků, jeden z projevů Boží milosti, který se občas stane, kdyby všemu tomu nepředcházelo zjevení anděla při službě otce dítěte v chrámu. Otec se jmenuje Zachariáš. Je tedy na místě, že když nastane čas dát dítěti jméno, je volba jasná. Bude se jmenovat jako jeho otec. Bývá to přeci zvykem. Možná by se dalo myslet ještě na jiné jméno, ale jméno po otci v takové chvíli bývá nejvýraznější. Vždyť přece syn je znamením požehnání. Je pokračováním života svého otce. Proto by měl nést jeho jméno.

S dáváním jmen máme jistě také své zkušenosti. Někdy to asi bývá jednoduché, ale často se také těžko hledá, jaké jméno vlastně dáme. Spíš tedy řešíme, co se nám líbí, co nám přijde zajímavé. Jen tak okrajově nás napadne, že to jméno také něco vyjadřuje. Nejen o nositeli, ale také o nás. Protože tím, jaké dáme jméno, také vyjadřujeme, co do svých dětí promítáme, co v nich chceme vidět. Podobně jako v tom starém Izraeli i u nás to vyhrává pokračování našeho života, našeho rodu. A tak se řeší, jestli to bude jméno po otci, po jednom dědečkovi, nebo druhém dědečkovi. Zkrátka těch rodinných adeptů se najde dost. Tím je tedy možná pochopitelný údiv sousedů Alžběty, když nechce dítě pojmenovat po otci, ale dává jméno zcela jiné, jméno, které se v rodině nevyskytuje a neodkazuje tak na nikoho z jejich rodu. Pro takový krok musí mít člověk již opravdu pádný důvod.

Zachariáš a Alžběta se stali součástí Božího díla. Poznali velikou milost, která hodně znamenala pro jejich život uprostřed společenství jejich města. I dnes bezdětnost docela bolí, natož v dobách, kdy zejména absence synů v rodině byla brána jako důvod pro takový podezřelý pohled na muže ale ještě víc jeho ženu. Nejsou synové, Bůh nepožehnal. A člověk se může stále trápit tím, proč zrovna jemu nepožehnal, je-li u něj něco v zásadním nepořádku. Může se trápit hledáním nějaké cesty k nápravě, může se trápit tím, že jeho rod zkrátka Hospodin z nějakého důvodu odvrhl. Když se potom stane zázrak a syn přeci jen přijde, je důvod se radovat a přirozeně to vede k tomu, aby člověk tento zázrak vztáhl na sebe. Bůh mi požehnal, učinil to kvůli mně. A tak by bylo určitě pochopitelné, že dítě ponese jméno otce, protože tím se vyjádří právě ta radost, že Bůh vstoupil do mé osobní situace a zlepšil ji. Jenže podobně jako u již zmíněného Abrahama a Sárý, i zde Zachariáš poznává, že jed o něco víc než jen jeho osobní naděje. Anděl mu řekl, jak se bude dítě jmenovat. To je důležitý moment. Jméno tak nedává otec dítěte, ale dává je skrze anděla sám Bůh. To znamená, že to dítě patří Bohu. A Zachariáš uznává tento nárok, když respektuje příkaz anděla a k údivu všech přítomných dává dítěti jméno Jan. V tu chvíli se také rozvazuje jeho jazyk a on začíná chválit Boha. Všem přítomným je tak jasné, že jde opravdu o něco víc než jen projev Boží milosti nad neplodnou ženou. Jak čteme dál, padle na ně bázeň, všude se o tom mluvilo, lidé si to uchovávali v mysli a přemýšleli, čím to dítě jednou bude.

Radost nad projevem Boží milosti se tak stává okamžikem, kdy přichází mnoho otázek. Stalo se něco velikého, ale co to má znamenat? Možná by se dalo najít mnoho lidských nápadů. Dítě narozené za zvláštních okolností, to v Písmu vždy předznamenávalo nějaký mimořádný Boží zásah do dějin jeho lidu. Izák, Mojžíš, Samson, Samuel, to všechno byly postavy, které Bůh posílal, když bylo třeba posílit víru, bylo třeba připomenout naději či dovést lid ke svobodě. Co tedy bude přinášet onen Jan? Jeho jméno v sobě nese odkaz k Boží lásce. Už to je tedy jisté poselství. Jméno jeho otce Zachariáše mluví o Božím rozvzpomenutí. Bůh pamatuje na svůj lid. Není mu vzdálen, není mu lhostejný. Už to je přeci dobrá zpráva. Ale přesto přichází ještě něco víc. Bůh dává dítěti narozenému z veliké milosti jméno, které ukazuje k Boží lásce, k tomu, že má zalíbení ve svém lidu. Je zřejmé, že po dlouhém čase, kdy Bůh k lidu výrazněji nepromlouval, kdy více byla slyšet jen beznaděj, tak přichází chvíle, kdy Bůh o sobě dává vědět. Sice vše je stále zahalenou jistou rouškou tajemství, ale přeci jen už je zde to vědomí, že něco se chystá, něco se stane.

Narození Jana Křtitele není asi srovnatelné s událostmi v Betlémě, přesto v něm také nacházíme něco, co promlouvá do našeho života, do naší situace. Předně si můžeme uvědomit, jak zeširoka začíná Boží dílo spásy. Alžběta sice je příbuznou Marie a Jan Křtitel tak může být označen Ježíšovým vzdáleným bratrancem, ale mnohem podstatnější je situace, ve které se Alžběta nachází. K začátku svého díla si Bůh vybírá manželský pár, který stojí tak trochu na okraji, společensky je sice vnímán hodnotně, protože je z kněžského rodu, ale jinak jeho situace vyvolává otázky. Rozhodně to není rodina, na které by bylo hned patrné, že ji Bůh žehná. Alžběta se Zachariášem zažívají dotek Boží milosti a odpovídají na něj přijetím Božího slova, když jméno svému synovi dávají podle slov anděla. I když potom z Jana nevyroste

Mesiáš, je jeho působení velice důležité. Ukazuje k příchodu Ježíše, připravuje cestu pro Božího Mesiáše. Jeho slova jsou sice někdy docela tvrdá, přesto z jeho působení smí člověk cítit Boží milost. Vlastně je to velmi případné. Janovo narození je projevem Boží milosti, slitování se nad lidským údělem. A tento důraz se pak nese i jeho životem a zvěstuje Izraeli, že to veliké, co se chystá, co přichází, je Boží slitování nad jeho lidem. Nejen z Alžběty, ale z každého člověka snímá tato milost jeho potupu.

Příběh o narození Jana Křtitele může působit dojmem jen nějakého doplňku k Ježíšovu působení. Dalo by se říct, že nepřináší nic moc originálního. To je ale právě ta síla Božího slova. Ono nezaznívá jinak, než znělo v předchozích generacích. Zaznívá ale v konkrétní situaci a v ní dává člověku svou naději. Neplodná žena má syna. To už tu bylo tolikrát. Jenže nyní se tak děje ve chvíli, kdy slovo Boží bylo vzácné, kdy nad jeho silou a působením člověku vyvstávaly mnohé otázky. Právě toto je moment, který oslovuje člověka v každé chvíli. Vždyť si dnes klademe často otázku po Boží blízkosti, po jeho jednání v našem životě. Zažíváme různé ústrky, potíže, prostě si asi nepřipadáme vždy jako ti požehnaní podle starozákonního měřítka. Ale v mnoha maličkostech můžeme zažívat, že se k nám Bůh sklání, že dává poznávat svou milost. A je to právě často v těch maličkostech. Když se k nim potom přidá víra, stávají se počátkem velikých věcí.

Narození Jana Křtitele nám připomíná, že Boží dílo se stále děje. Má svůj čas, který nemůžeme sami ovlivnit. Můžeme ale do něj vstoupit, když jsme ochotni toto dílo upřednostnit před svým vlastním životem. Tak jako Zachariáš, když dítěti dal jméno podle slova anděla a nikoliv podle sebe. Právě v takovýchto zdánlivých maličkostech se ukazuje odhodlání k následování. Dostáváme mnoho dobrých věcí, Bůh nás zahrnuje svými dary. A často si nad nimi připomínáme jeho milost. Ale to není všechno. Bůh také čeká, jak s jeho dary naložíme, k čemu je použijeme. Oslavíme v nich sami sebe, nebo je dáme do jeho služeb? Myslím, že zde právě začíná cesta Boží spásy. Tato spása nejde světem jen tak sama od sebe. Jde skrze lidi, kteří podobně jako Zachariáš nesoustředí Boží milost na sebe, ale nechávají ji skrze sebe plynout dál. Jistě prožíváme ve svém životě mnohé úzkosti, ale také poznáváme, že Bůh do nich vstupuje a pomáhá nám. A to je právě ta chvíle, kdy také chce, aby to nebylo jen naše malé tajemství, ale aby bylo zřetelné i kolem nás, že něco se stalo, něco jsme prožili a dalo to našemu životu nový impuls. I toto je viditelné v tom, když narozené dítě nedostává jméno Zachariáš, ale Jan. V prvním případě by to nikdo dál neřešil. Ve druhém případě se spouští další lavina událostí, po kterých si všichni kladou otázku, co z toho dítěte bude. A tak možná i my se můžeme zamýšlet nad tím, zda milost, kterou prožíváme, vyvolává v našem okolí jen projev toho, že nám to přejí a nebo klade lidem otázky, kam dál tato milost ukazuje. Vidí v naší víře a naději jen něco, co se týká nás a nebo vnímají, že to náš život přesahuje a může se to týkat i jich? Narození Janovo je počátek života, který ukazuje k Ježíši. A to by mělo platit i v našem životě. Ať je jakýkoliv, je to život poznamenaný Boží milostí, který ukazuje k Ježíši, zve k jeho následování.

neděle 24.června 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:51 -

Pane Ježíši, posíláš své posly, aby oznamovali příchod tvého království. Děkujeme za všechny, skrze které k nám tvé slovo přišlo a prosíme, abychom i my mohli být těmi, kdo chystají lidská srdce na setkání s tvou láskou.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }